

R A P P O R T

F R A

BOLIVIA

PARAGUAY

ARGENTINA

- R=Riberalta
- L=La Paz
- C=Cochabamba
- SC=Santa Cruz
- P=Positos
- T=Tartagal
- E=Embarcacion
- J=Jujuy
- I=Ing. Juarez
- A=Asuncion
- P=Paso Cadena
- G=Guruguay
- Y=Yby Yau

PYM

NORGE

NORGE

DESEMBER 1988

PARAGUAY

a) Land og folk

Størrelse : 407.000 kvadratkilometer.
Innbyggertall : 3,6 mill.
Årlig vekst : 2,8%
Folkegrupper : Spansk/Guaranitalende 85%
(hovedsakelig Guarimindianere
og spanjoler)
Portugisisktalende 10%
Indianere 1,7%
Andre innvandrede minoritetsgr. 3,5%

Lese-skrivekyndighet: 85%
Offisielt språk : Spansk og guarani
Andre språk : 21 forskjellige
Hovedstat : Asuncion med 1 mill. innbyggere.

b) Økonomi

Den er hovedsakelig basert på landbruk. Avstanden til havet og mangel på mineraler hindrer utviklingen. Verdens største vannkraftverk, som ble tatt i bruk 1988, har styrket økonomien. Gjennomsnittslønnen i Paraguay er 10% av det en tjener i Norge.

c) Politikk

Landet ble selvstendig i 1811 da det rev seg løs fra Spania. Senere har landet både i 1864-70 og 1932-35 opplevd store og ødeleggende kriger. Fra 1954 har landet vært styrt av militærregim med sterk sentralisering av makten hos presidenten. Bare en symbolsk opposisjon er tillatt.

d) Religion

Konstitusjonen garanterer religionsfrihet, men katolismen er den offisielle religionen i landet. Statistikken viser at 98,3% av befolkningen regner seg som kristne. Av disse er 91,5% romersk katolsk og 4% protestantiske kristne. Tallet på misjonærer er 235 fordelt på 28 ulike misjonsselskap.

Opplysningene er hentet fra Operation World 1987.

YPACARAI

I Ypacarai, hvor jeg tilsammen var noe over 4 dager, drøftet jeg prosjektgjennomgangen av barnehjemmet, et mulig ressurscenter for funksjonshemmede, deltok i søndag formiddagsmøte og styremøte for Mision NORMA. I tillegg holdt jeg, i likhet med Embarcacion, seminar for misjonærene. Jeg snakket også med Aina Førland om Bibelskolen. Hun og Oscar var flere ganger i Ypacarai mens jeg var der. Oscar var en av talerne i en møtekampanje i byen. Det var 4 frie evangeliske menigheter som sto for kampanjen, baptistsamfunnet, menonittene, Filadelfiamenigheten og den amerikanske pinsemenigheten.

Barnehjemsprosjektet

Først diskuterte vi en del spørsmål som Sissel Hodne Steen stilte, før jeg dro fra Norge, og som evalueringsrapporten ikke ga svar på.

* Hva er NORMA?

- NORMA står for "Mision Noruega del Movimiento Pentecostal en Paraguay." Det er PYMs juridiske person i Paraguay. Det er bare misjonærene som er medlemmer i registrasjonen. NORMA står som eier av alle misjonærenes bygninger, untatt de som er i Fortuna.

* Regnskapet for barnehjemmet

I tillegg til de inntektene som kommer fram i regnskapet, har Jorunn og Hanne Førland stillingsstøtte. På eiendommen til barnehjemmet drives det også et lite gårdbruk med 4 melkekyr, 2 kviger, 2 kalver, 1 okse og 3 griser. Dette gir nok melk og ost til barnehjemmet. Budskapen står i forhold til jordbruksarealet. I tillegg dyrkes det litt grønnsaker og frukt.

* Hjem for funksjonshemmede

Årsaken til at det som opprinnelig var et barnehjem, også ble et hjem for funksjonshemmede, var at 4 av de barna som kom til barnhjemmet først, var funksjonshemmede. Det var ingen målrettet politikk, men en tilfeldighet. Førlands ble i denne forbindelse kjent med at det fantes flere psykisk utviklingshemmede mennesker i lokalmiljøet. Det kom også henvendelser fra INPRO (Instituto Nacional de Proteccion a Personas Excepcionales) som er nasjonalinstituttet for beskyttelse av handicappede, og ligger under undervisningsdepartementet i landet. De er interessert i et senter som kan gi informasjon og støtte til familier med funksjonshemmede barn.

Hanne Førland har idag kontakt med 6 familier som har pårørende med psykisk funksjonshemming. En dag i uken er Hanne borte fra pliktene på barnehjemmet for å reise med de funksjonshemmede barna til INPRO til fysioterapeut for å gi dem spesialisthjelp. Dette gjelder også de 6 familiene. De fleste av disse familiene bor i Ypacarai. Det er ett tilfelle i Itagua og ett i Capiata. Det er også 3 familier til som ønsker hjelp av henne.

Nasjonal personell

Hanne liker å reise rundt å snakke med foreldrene, men hun føler på at hun har liten erfaring utenom utdanningen sin. Hun diskuterer derfor ofte problemene med moren som har sykepleierutdanning og mange års erfaring. I tillegg til dette, har hun kontakt med profesjonelle fagfolk i Asuncion som arbeider for det amerikanske fredskorpset. De tar opp forskjellige temaer som er interessant og lærerik.

Framtidsplanen for Hanne er å fortsette arbeidet blandt de funksjonshemmede i Ypacarai. Hun reiser hjem til Norge i julen og kommer tilbake til Paraguay i slutten av januar 89. Etter det har hun tenkt å være ved barnehjemmet til sommeren 1990. Da håper Jorun og Lars at byggingen av det nye senteret kan komme i gang og at Hanne får oppfylt sitt ønske om mer praksis i Norge før hun drar ut igjen etter at senteret er bygd. Byggingen vil Jorun og Lars stå som prosjektledere for. Maria Eugenia og mannen vil bli administrative ledere for barnehjemmet. De arbeider nå som assistenter.

Det uløste personalproblemet er fysioterapeut. Problemet forsterkes også ved at det ikke utdannes fysioterapeuter i Paraguay. Det samme gjelder ergoterapeut. En sosialarbeider ./. ville også være ønskelig. Hanne har utarbeidet en bemanningsplan som følger vedlagt.

* Nasjonalisering

Førlands ser i dag ressurser i menigheten som både kan ta lederansvar og bli dyktige fagfolk. Det er ungdommer som kan tenke seg utdanning som tar sikte på å imøtekomme senterets behov. Om ikke alle kan få utdanning i Paraguay, så er det muligheter i Argentina. Dersom en får NORAD-støtte til et utdannings program, så vil det i løpet av en 5-års-periode være mulig å skaffe det nødvendige fagpersonell. I Paraguay går det an å ta utdanning i spes.ped. Det er en i menigheten som er interessert i dette. Foreløpeig er det likevel usikkert om det blir nok studenter til at kurset kommer igang kommende skoleår. I tilfelle han må vente, kan han kanskje bli praktikant i INPRO. Utenom denne ungdommen kjenner Aina Førland en jente i Paraguay som kan tenke seg å utdanne seg til sosinom. Hun har nettopp gått ut av skolen som beste elev. Som tidligere kjent, er det nå to jenter ved barnehjemmet som tar sykepleier- utdanning.

Behovet for betjeningsboliger er trolig dekket. Det er en stor og en liten familiebolig på området. I tillegg er det også to hybler og et lite hus som kan brukes av nasjonalt personell. På barnehjemmet er det i dag 8 barn, noe som gir ledig plass til friske barn eller som kan brukes til leilighet for fagpersonell.

* Ressurssenter for funksjonshemmede

I forbindelse med bygging av et resurssenter for familier med utviklingshemmede barn, bør det også komme et svømmebasseng som ledd i behandlingsterapien. For å få vann nok til svømmebasenget, må det bores etter vann.

Senteret er planlagt med treningskjøkken, boblebad, paviljong for fysioterapi og rom for undervisning og mottagelse av pårørende. Selve senteret er kalkulert til 30. mill. guarani + 15 % prisstigning. Det tilsvarer ca. NOK 250.000. Bygningenes areal er på 245 kvadratmeter inklusivt veranda.

Kapasiteten ved senteret vil maksimalt bli for 15 familier. I dag er det 9 familier som har barn med psykisk utviklingshemning og 2 med fysisk utviklingshemmede. Foreldrene kommer på døren og ber om hjelp. I slike tilfeller er det vanskelig å si nei. Jorun trodde at grunnen til at så mange hadde psykisk utviklingshemning, var at det hadde vært smitsom hjernehinnebetennelse i området.

Arbeidet som nå står igjen før prosjektet kan behandles av de styrende organ på feltet og i arbeidsutvalget er en drøftelse med menigheten i Ypacarai, eventuelt styret for Filadelfiamenighetene i Paraguay, med tanke på å utarbeide en nasjonliseringsplan. I den forbindelse må det oppnevnes et styre for senteret med representanter både fra misjonen og den nasjonale menighet. Hovedproblemet vil imidlertid bli penger til driften. En ser idag at behovet for støtte fra Norge vil være til stede i lang tid framover. Det er derfor fremdeles behov for stillingstøtte. Ser en framover, bør en likevel ikke gi opp håpet og planer om nasjonal økonomisk selvstendighet. Det bør derfor utarbeides planer som også oppfyller dette kravet til nasjonlisering.

Styremøte i Mision NORMA

I møte ble følgende saker behandlet:

1. Misjonens hus i Caacupe.
Ramond, som er eldstebror i menigheten i Caacupe, og hans fru Nancy vil få tilbud om å bo i huset inntil misjonen får bruk for det.
2. Lønn til Fabian Arca og Ramond Estigaribia.
Begge er ferdig med 3-årig bibelskole og skal begynne i heldagstjeneste. Det ble foreslått at Ramond skulle lønnes av evangelistkassen og at venner i Norge skulle forespørres når det gjaldt lønn til Fabian. Ramon er eldstebror i menigheten i Ypacarai og leder for radiosenteret i Caacupe. Han får litt lønn av menigheten.
3. Bibelskoleelev (Instiuttet)
Flamino Meza, som er forstander i Ypacarai, ønsker å fortsette sine studier på bibelskolen. Han har gått et år og har to igjen. Styret går inn for at han får fortsette.
4. Ungdomsleir
Det er gitt penger i Norge til ungdomsleir. Anna og Flamino tar seg av kassen for ungdomsleiren.
5. Eben Ezer
Indianerne reiser direkte til indianerdepartementet og klager på at Mision NORMA ikke oppfyller sine forpliktelser.

Styret vil gå inn for å søke NORAD om stillingsstøtte til nasjonal sykepleier/jordmor.

ATYRA

Bibelskolen

I Atyra står bygningen til den norske skolen, som for tiden er på Eben Ezer. Det er tanken at disse bygningene, som er i god stand, skal brukes til kurssenter og bibelskole. Om bibelskolen, fortalte Aina Delgado, at det er opprettet et interimstyre som arbeider med å få bibelskolen igang. I interimstyret sitter foruten Aina Delgado, bl.a. Flaminio Meza (forstander i Ypacarai), Maximino Velazquez fra Paso Cadena, Candido Figueredo, 4 fra pinsebevegelsen i sør og 4 fra Filadelfiamenigheten i Asuncion. Det er med andre ord de 3 pinsebevegelsene som er sprunget ut av svensk/norsk pinsemisjon, som står bak prosjektet. Skolen vil også få økonomisk støtte fra Danmark.

Planen er at bibelskolen skal holdes både i Asuncion, Atyra og Encarnacion. Elevene starter opp f.eks. i Atyra med 4 uker teori. Etter teoriperioden skal hver elev ha 6 uker praksis i menigheten. Så fortsetter det med 4 uker teori på nytt sted, f.eks. Encarnacion. På den måten vil bibelskolen skifte mellom teori og praksis og ambulere fra sted til sted. Opplegget er en kopi av bibelskolen i Argentina som Finn Jensen var arkitekt for.

Skolen i Paraguay skal ta inn 30 studenter i hvert hus. Målsettingen er at bibelskolen skal bli fast i Asuncion. Det vil lette tilgangen på lærerkrefter. Foreløpig satser en på ambulerende skole og at den skal komme igang i mars 1989. Interimstyret har ikke fått noen til å påta seg rektorjobben. De vil derfor til å begynne med la 3-4 stykker ta de ulike lederoppgavene, administrasjon, økonomi og faglig/pedagogisk ansvar.

PASO CADENA

Helsearbeid

Da vi kom fra til Paso Cadena, rød av støv på en av de varmeste dagene under mitt besøk, møtte det fram en ungdom som ville ha arbeid. Etter å ha dusjet og skyllet ned støvet, hadde vi en samtale med 23 år gamle Alberto Benitez. Han ønsket å arbeide i "misjonen" som helsepromotøres. Det vil si å reise rundt i indianerkolonien og undervise om forebyggende helsetiltak. Benitez hadde også kursbevis som viste at han hadde "Curso de Promotres de Salud" på 187 timer. Kursbeviset var utstedt 08.10.85. Dette hadde gitt han "Certificado de Asistencia" som gjør han kvalifisert til å drive forebyggende helsearbeid. Han hadde 3-års praksis. Ett av disse årene hadde han arbeidet i det amerikanske fredskorpset.

Grunnen til at han tok kontakt med "misjonen" var at han nå var hos foreldrene som bodde i nabolandsbyen Itakyry. Foreldrene hadde oppfordret han til å ta kontakt med "Misjonen" i Paso Cadena med tanke på å få arbeid i distriktet.

Han var katolikk, men så han var like begeistret for de evangeliske kirkene.

Vi snakket også litt om hvordan arbeidet burde drives. Det var to aktuelle måter å drive dette arbeidet på. Høvdingen i kolonien vil kunne velge ut noen som får særlig opplæring i forebyggende helsearbeid, og som vil kunne formidle dette videre. Uten om dette vil han kunne samle folk i leiren og presentere programmet for forebyggede helsearbeid. Alt dette vil bli gjort i samarbeid med høvdingen og "rådet" i kolonien. Undervisningen skal foregå på guarani.

Vi gikk inn for å tilsette han på prøve fram til årskonferansen i NORMA/menighetene som skal holdes i februar 1989. Der vil et lenge engasjement kunne bli vedtatt. I mellomtiden skal Lars Førland undersøke lønnsforholdene for helsepromotorer. Det vil bli gjort umiddelbart slik at han kan komme igang med arbeidet straks over nyttår.

Maximino vil videre ta ungdomen med helsemyndighetene og informere dem om planen. Han vil også be om hjelp slik at arbeidet blir i samsvar med statens helsepolitikk. INDI (Instituto Nacional de Indigenes = direktoratet for indianersaker) har hele tiden vært involvert i indianerarbeidet i Paso Cadena. (om INDI, se eget vedlegg 5). Maximino vil også ta kontakt med høvdingen med tanke på å forberede saken i kolonien.

Klinikken

Maximino er daglig leder for klinikken. Lars sier at han er svært lojal mot "misjonen." Han følger opp alle sider ved arbeidet. Bl.a. deltar han på alle kurs som helsedepartementet arrangerer.

I samtalen om evalueringsrapporten stilte han seg skeptisk til at klinikken bare skal være for indianere. De er allerede privilegert. Indianerne får allerede gratis skyss til sykehuset, mens paraguayerne må ta bussen. Det er med andre ord forskjellsbehandling, og det skaper konflikter. Maximino mener at det ikke bør gjøres forskjell på folk, og slett ikke når de er syke. Han sier videre at denne kolonien er "den rikeste i verden." Andre kolonier har det langt vanskeligere.

Halvparten av befolkningen i området er paraguayere. Resten er indianere og brasilianere. Paraguayerne og brasilianerne må betale for alt på klinikken, mens indianerne får alt gratis.

De som er alvorlig syke får overnatte på internatet som ligger like ved klinikken. Klinikken er 9 m x 13 m med veranda framfor. Den er på 2 m x 13.

Skolen

Skolen besto av tre bygninger. Den ble innviet 27.06.86. Byggingen startet i oktober 1985 da skolen sluttet for året. Mye av mursteinen ble laget i Paso Cadena. Indianerne tok også mye stein ut til grunnmuren. Det ga også mange tiltrengte arbeidsplasser.

Samtidig med skolebyggingen, ble lærerboligen restaurert. Lærerboligene kostet kr. 40.000 og skolen kr. 176.000. Av dette dekket Aksjon Håp kr. 200.000. Resten ble dekket med renteinntekter av driftemidlene.

Den gamle skolen holdt til i samme bygning som klinikken. Dette rommet ble også brukt til kirke.

Den 12.10.86 ble Eulalio Garceto innsatt som forstander i menigheten. Samtidig med dette tok Maximino ansvaret for helsearbeidet. Han er også regnskapsfører for prosjektet. Fruentil forstanderen er rektor for skolen med det klingende navnet "Arandura." I det ligger betydningen at her skal en tilegne seg kunnskap og bli vis.

Ved skoleårets slutt 27.10.88 hadde skolen 140 elever fordelt på 8 klasser. Det var 2 paralleller i 1. og 2. klasse og en klasse på hvert av de andre klassetrinnene. I 1. og 2. klasse var det 27 elever i hver klasse, men etter hvert som årene går blir det færre. 4. klasse hadde således 15 elever og 6. klasse bare 3 ved skoleårets slutt. Grunner er at foreldrene vil at barna skal begynne og jobbe så tidlig som mulig. De mener det klarer seg når de kan lese og skrive. Det skyldes at foreldrene ikke har utdanning og ikke ser verdien av kunnskaper utenom lese og skriveferdighet. Av de 140 elevene som gikk på skolen, var 60 paraguayere og 2 brasilianere. Maximino mener at etniske blandede klasser er i samsvar med myndighetenes politikk. Ved innvielsen sa skoleinspektøren at skolen skulle være fri for alle. Skolen bør derfor fortsatt være for alle etniske grupper, men det kan være gruppedeling i historie, kultur og guarani, sa han.

I følge undervisningsopplegget for indianer-skoler, så vil det bare være nødvendig med gruppedeling de 3 første årene. En eventuell ren indianerskole må godkjennes av departementet. Skoleinspektøren er sterkt interessert i at det utarbeides lærerbøker i guarani og indianerkultur, men det skorter på penger.

En annen årsak til at mange barn har sluttet skolen før avslutningen av 6. klasse, har vært at mange har sittet med tomme mager. Nå får barna et måltid mat på skolen. Måltidet blir gitt med støtte fra PYMs Barnefond. Halvparten av skolens inntekter kommer fra staten og salg av skolebøker. Resten dekker "misjonen." Totalt kommer det inn 1.6 mill. Gr. til skoledriften. Det tilsvarer 1.680 USD.

Nytt skoleår tar til 25.01.89. Den lange ferien er i samsvar med myndighetenes bestemmelser. De har også en uke vinterferie. På grunn av at skolen bare har 4-5 klasserom, må elevene gå skift med undervisning både formiddag og ettermiddag.

Av de elevene som sluttet skoleåret i 1988, var det 5 stykker som ønsket å gå videre i høyere skole. Det tilsvarer vår ungdomsskole.

Arbeidet i kolonien

Det har vært en del konflikter mellom Maximino og indianerne i kolonien. Lars og Maximino har derfor hatt et møte med indianerne der de orienterte om hvordan Maximino skal forholde seg i de forskjellige saker. Se vedlagte liste. ./.

Listen er svært konkret. Den ble lagt etter at evalueringsteamet var i Paso.

Invald Skretting ga 200.00 Gr. til å drive butikk for indianerne i kolonien da han besøkte Paraguay i november 1988. Butikken ser ut til å fungere godt. Maximino kjøper inn varer i Strosner en gang i uken. Alt går ut, og indianerne betaler for seg. Det er bare kontant salg.

Mange av indianerne på "den andre siden" av elven er leiearbeidere. De får lite ut av åkrene sine. Maximino prøver å motivere indianerne til å bruke tiden de går ledige til å dyrke og så for å få noe ut av jorden.

Indianerne på "den denne siden" av elven ser ut til å være mer foretaksomme. Maximino mener det er Invald Skretting som har hjulpet disse igang med å rydde og så, har ført til større tiltaksløst.

GURUGUATY/FORTUNA

Indianerkolonien Fortuna ligger like ved byen Guruguay. Hit kom Anna Strømsrud i 1982. Hun begynte arbeidet i indianerkolonien Fortuna der det var 200 familier. Det vil si ca. 1200 mennesker på 1700 hektar jord. Nå er det kommet en ny koloni som heter Ytu. Den er på 850 hektar. Kirkens Nødhjelp har bevilget 0,5 mill. norske kroner til kjøpet av jordeiendommen. Anna vil prøve å få kjøpt 150 hektar til, slik at hele kolonien blir på 1000 hektar. Det er nå 13 familier som har flyttet inn i den nye kolonien. Det er 42 familier til som har meldt innflytting. Hver familie får sin egen lått som de får skjøte på.

Ved kjøpt av de 850 hektar jord, som KN ga penger til, fikk indianerhøvdingen hele sjekken og betalte selv eiendommen. Han ordnet også med alle papirene. Det er første gang myndighetene hadde fått betaling direkte fra indianerne.

I den nye kolonien Ytu kan de ikke gjøre seg nytte av skolen i Fortuna. Veien blir for lang. Det er 2 timer å gå til skolen for de som bor lengst unna.

I tillegg til skolen som Anna har bygd, driver hun også en liten klinikk. Her må indianerne betale for medisiner og hjelpen de får. Anna har to dager som hun driver helsearbeid. I klinikken er det også tannlegestol med utstyr, og Anna er tannlege.

Anna har også bygd to hus og en kirke i Fortuna. Nå bor forstanderen og en av eldstebrødrene med familiene sine i de to husene. Selv har hun bygd seg en skikkelig enebolig inne i byen som ligger 7 km fra skolen og kirken i Fortuna.

I begge de nevnte koloniene bor det Ava Chiripa-indianere. Indianerne i Ytu-kolonien har kommet med en søknad om NORAD-støtte til et utviklingsprosjekt. Søknaden følger som vedlegg 6.

CORONEL OVIEDO

Centro Christiano Asistensial, Betel

På veien tilbake fra Guruguay til Ypacarai stoppet vi i byen Coronel Oviedo. Her driver svensk Ørebromisjon et stort daghjem med førskole. Det ble bygd med SIDA-midler 1985, og tar imot 70 barn i aldersgruppen 1-6 år. I tillegg har de en gruppe på 10 skolepliktige barn som får komme etter skoletid å gjøre lekser. De får også et måltid mat og siesta. Det er skolebarn som tidligere har gått på daghjemmet. De får også opplæring i handarbeid som syng, tegning og maling.

Målgruppen er barn med enslige mødre. Ved dette daghjemstilbudet kan mødrene gå i arbeid. Mødrene på sin side må betale 10% av lønnen for å ha barnet/barna på daghjemmet. Resten av driften dekkes med kollektiv fadderskap fra Sverige. Organisasjonen "Brød til Brød" er den største støttepartneren i Sverige. Det er tanken at menighetene, ca. 10 tilsammen, skal ta over det økonomiske ansvaret, men det vil ta lang tid før det kan gjennomføres helt.

Bengt Klas og kona Margit som er bestyrerpar, fortalte at det er lett å få penger fra SIDA. Det gjør at en gjerne bygger for stort. De mente at det hadde vært en fordel om en hadde bygd ut trinn for trinn, og latt de nasjonale medarbeiderne tatt mer del i arbeidet.

Betingelsen for å få arbeide på daghjemmet er at de bekjenner seg som evangeliske kristne. De må dessuten ha med "attest" fra pastoren i menigheten som bevitner deres kristne tilhørighet og vandel. Uten om dette, har daghjemmet liten støtte i den lokale menighet. Det har derfor vært vanskelig å få medlemmer til styret for daghjemmet fra menighetene som ikke ser behovet for sosialt arbeid. Det finnes ikke forståelse i menigheten for medmenneskelige tiltak, sa bestyrerparet.

Barna ved daghjemmet kommer fra de fattigste forhold. 95 % av barna har bare mor som tar omsorg for dem. Utvelgelsen skjer ved hjemmebesøk og helsekontroll. Det er derfor et konsulterium (klinikk) ved daghjemmet der konsultasjoner og helsekontroll blir utført.

Bestyrerinnen står ansvarlig for økonomien, men en nasjonal medarbeider foretar de daglige utbetalinger. Kjøkkensjefen ordner med innkjøp av mat. Bestyrerinnen følger bare med i det totale pengeforbruk. Hun sa videre at administrasjonen tar mye av tiden.

På tomta som er på 10 mål, er det også grønsakhage. Med den forsørger de daghjemmet med de nødvendige jordbruksvarer. I tillegg til dette har de et lite jordbruk på 6 hektar utenfor byen.

Servicios Profesionales Sosio-Antropologos y Juridicos

Candido var svært opptatt av arbeidet til en sveitsisk organisasjon i området ved navn "Servicios Profesionales Sosio-Antropologos y Juridicos." De arbeider for at Pai-Tavytera-indianerne skal få eiendomsretten til landet de bor og arbeider på. Samtidig med dette motarbeider de kristen virksomhet.

T Siden eiendommen i kolonien ikke er overdratt til indianerne, ville de søke hjelp hos denne organisasjonen for å oppnå disse rettighetene. Dersom dette skjer vil misjonen bli avskåret fra å fortsette det evangeliske og sosiale arbeidet i kolonien. Han nevnte derfor at det var uhyre viktig å få midler til å reparere veien inne i kolonien, og å bedre indianernes helsetilbud.

Lars var også opptatt av dette. Han ville reise spørsmålet om det var mulig å låne, eventuelt bruke, noe av midlene som var kommet til driften av Paso Cadena.

Misjonærene ved Eben Ezer får idag ikke noen andre midler til driften enn det som er foreløp av arbeidsutvalget til misjonærunderholdet og driftsstøtte.

Vi drøftet også styresammensetningen for klinikken som er overtatt av myndighetene. Det er enda ikke oppnevnt slik som NORAD krever i skriv av 11.06.86. Lars skal kreve dette opprettet i forbindelse med den formelle overtakelsen. Tidspunktet for overtakelse skulle fastsettes i møte med sentrale helsemyndigheter like etter at jeg reiste fra Paraguay.

Candido fortalte at noe av problemet var at legen ved klinikken ville bestemme hvem som skulle sitte i styret. Jeg ba om at NORMA måtte si at legen ikke kan sitte i styret av formelle grunner. En daglig leder kan ikke sitte i styret for det samme foretagende. Det strider mot vanlig forvaltninger-praksis.

Samtalen om helseplan for Eben Ezer

Eva og Candido har hatt stor hjelp av en lege i Yby Yau i forbindelse med sykearbeidet i kolonien. Han har hittil ikke tatt betaling for de tjenestene han har gjort.

Planen som misjonærene, legen og jordmoren/sykepleieren la fram, er den samme som er nedtegnet i avtalene med NORAD dateret 30.12.71 og 23.06.73.

Legen skal være ansvarlig for helsearbeidet i kolonien. Han skal arbeide 2 dager i kolonien. Arbeidet vil for en stor del være forebyggende helsearbeid. Han vil også drive kurativ virksomhet så langt dette er nødvendig. Basen for helsearbeidet vil bli skolen i kolonien. Legen vil ellers være å få tak i utenom kontortiden.

Grunnen til at klinikken ikke vil bli brukt er det dårlige forholdet til legen som er daglig leder der. Han tar dessuten så mye for helsetjenesten at indianerne ikke kan gjøre seg nytte av han.

Jordmoren/sykepleieren vil ta seg av fødsler og spedbarnskontroll i samråd med legen som leder arbeidet. Dessuten vil hun arbeide med ernærings spørsmål.

Når det gjelder vaksiner, så kan legen skaffe dette gratis. Medisiner vil han kunne få til laboratoriepris.

Med henyn til rekruttering, finnes det en indianerungdom som kan ta utdanning i helsestell om han får økonomisk hjelp.

For å kunne realisere helseplanen, må veien repareres. Legen mente at han ville kunne få veivesnet til å reparere veien til selvkost. Han antydte et beløp på ca. 3.000 US-dollar.

Også i dette møte kom Candido inn på den sveitsiske organisasjonen som vil gå inn i kolonien å begynne sitt arbeid der. Han mente det kom til å skje snart hvis ikke misjonen nå gjorde noe. Det beror på penger. Legen fortalte i denne forbindelse at han hadde bedt høvdingen om å få tak i skjøtet. Da oppsto det problemer med den andre organisasjonen som vil inn. De hadde bedt høvdingen om fullmakt til å få arbeide i kolonien. Skjøtet står nå i NORMAS navn.

Til slutt i samtalen ba jeg legen om å skrive ned den planen vi hadde drøftet, og at den ble lagt fram for fellesårsmøte i misjonen NORMA og den juridiske person for menigheten. Møtet skal holdes i februar 1989. Med et positivt vedtak, der kan saken fremmes for arbeidsutvalg og eventuelt BN/NORAD.

Det økonomiske problemet bør imidlertid avklares før BN kan gi noe svar på en eventuell søknad.

Besøket i kolonien

I kolonien så vi skolen og besøkte to familier. Den ene familien hadde fått nytt hus, mens den andre hadde et lite glissent hus på ca. 2,5 m x 3 m. Det var tydelig å se at flere av barna var feilernærte, også de vi møtte på veien. Håret var grågult og noen hadde oppblåste mager, noe som tyder på mark i magen.

Vi møtte også høvdingen som tydelig gav uttrykk for skuffelse. Han var lite interessert i å føre noen samtale med oss fordi som han sa: "Det skjer ikke noe likevel." Det var bare uinnfridde løfter.

Candido sa til han at han ville arbeide for at indianerne fikk sjøte på området i kolonien.